

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17. března 2017 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Pudilové a soudců Mgr. Františka Boštíka a JUDr. Dagmar Šídové *v trestní věci obžalovaného J■ B■, nar.■, o odvolání státního poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, proti rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 6. prosince 2016, č. j. 2 T 41/2016-428, t a k t o :*

*Podle § 259 odst. 2, odst. 3 tr. ř. se napadený rozsudek **d o p l ň u j e** o výrok, jímž se podle § 229 odst. 1 tr. ř. poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, regionální pobočka Ústí nad Labem, Mírové náměstí 35/C, Ústí nad Labem, **o d k a z u j e** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.*

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J■ B■ uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku, kterých se podle napadeného rozsudku dopustil dvěma skutky podrobně popsány v odsuzující části napadeného rozsudku. Obžalovanému byl uložen úhrnný trest domácího vězení na dobu osmnácti měsíců. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu

řízení motorových vozidel na dobu čtyř let. Výroková část rozsudku obsahuje ještě výrok jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro skutek, který měl zakládat skutkovou podstatu zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Ve výroku o vině, trestu a zprošťujícím výroku již rozsudek nabyl právní moci.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (dále případně jen ve zkratce VZP ČR), které své odvolání písemně zdůvodnila. Uvádí v podaném odvolání, že se řádně připojila a s nárokem na náhradu škody, což doložila potřebnými podklady a požadovala, aby obžalovaný uhradil náhradu škodu ve výši 156.919,-Kč. Poškozená zaslala svůj návrh dne 17. 9. 2015 a hlavní líčení bylo konáno až dne 4. 8. 2016. Není pochyb o tom, že jednání obžalovaného bylo v příčinné souvislosti se způsobeným následkem, tedy ublížením na zdraví poškozeného B. N. C. Proto poškozená navrhl, aby krajský soud doplnil napadený rozsudek o výrok, jímž bude obžalovanému uložena povinnost nahradit jí škodu ve výši 156.919,-Kč.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání, podle § 254 odst.1 tr. ř., přezkoumal v napadeném rozsudku případné doplnění o oddělitelný výrok o náhradě škody, přezkoumal i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo a dospěl k těmto závěrům.

K veřejnému zasedání se nedostavil obžalovaný, jehož účast u veřejného zasedání byla omluvena. Obžalovaný byl včas a řádně o konání veřejného zasedání vyrozuměn.

Předně je třeba uvést, že krajský soud se nezabýval výrokem o vině a trestu, který je v odsuzující části napadeného rozsudku již v právní moci. Vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyjádřených v popisu skutku pod bodem 1) výroku o vině napadeného rozsudku, ze kterého je zřejmé, že obžalovaný způsobil dopravní nehodu, při které došlo mimo jiné k vážným zraněním poškozeného B. N. C. Léčení jmenovaného si vyžádalo náklady, které byly řádně vyčísleny a podloženy ze strany poškozené VZP ČR, která také požadovala náhradu těchto vynaložených nákladů a dne 17. 9. 2015 zaslala svůj písemný požadavek orgánům činným v daném trestním řízení. Poškozená navrhovala, aby obžalovanému byla uložena povinnost nahradit jí škodu ve výši 156.919,-Kč. Poškozená se nezúčastnila hlavního líčení, které bylo konáno 4. 8. 2016 a z protokolu o hlavním líčení není patrné, že by byl přečten návrh poškozené. Toto opomenutí soudu prvního stupně však není okolností, která by měla za následek odmítnutí podaného návrhu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1032/2015). Návrh poškozené je tedy nutné považovat za řádný a včas uplatněný nárok.

Krajský soud nemá také pochyb o tom, že počínání obžalovaného bylo v příčinné souvislosti se vznikem zranění B. N. C. a že si tento následek vyžádal náklady spojené s léčebnou zraněné osoby. Přesto však nemohl již nyní rozhodnout o povinnosti obžalovaného nahradit poškozené částku 156.919,-Kč. V daném ohledu je třeba zabývat se otázkou, jak dalece se na vzniku následku podílela skutečnost, že se poškozený B. N. C., jako spolujezdec, nepřipoutal bezpečnostním pásem. Přibráný znalec MUDr. R. H. na tuto skutečnost poukázal ve vypracovaném znaleckém posudku, kdy uváděl, že pokud by

poškození byli připoutáni bezpečnostním pásem, byly by vzniklá poranění s největší pravděpodobností menšího rozsahu, zejména poranění trupu vpravo u poškozeného B. N. C. Krajský soud nemá možnost v případě odvolání poškozeného vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí ve smyslu § 259 odst. 1 tr. ř., aby tato okolnost byla blíže probrána a navíc jde o skutečnost, která si vyžádá bližší dokazování, přesahující rámec adhezního řízení. Proto krajský soud podle § 259 odst. 2, odst. 3 tr. ř. doplnil napadený rozsudek o výrok, jímž podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozenou s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Liberci dne 17. března 2017

Mgr. Gabriela P u d i l o v á , v. r.
předsedkyně senátu

Zpracovala:
JUDr. Dagmar Šídová
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Andraši